

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/197/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116207543
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1116207543.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a JUDr. Jany Richterovej v právnej veci žalobcu: M.. Š. C., N.: R. XX, N., v zast. JUDr. Elena Ľalíková, advokátka so sídlom: Podbrezovská 34, Bratislava proti žalovanej: Slovenská republika konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu škody 47.227,68 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 21.01.2019, č.k. 25C/43/2016-84, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalobcovi sa voči žalovanej p r i z n á v a náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 47.227,68 eur spolu s 9,5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 3408,46 eur od 11.10.2011 do zaplataenia, zo sumy 3408,46 eur od 11.11.2011 do zaplataenia, zo sumy 8277,50 eur od 08.12.2011 do zaplataenia, zo sumy 3408,76 eur od 11.01.2012 do zaplataenia, zo sumy 3508,76 eur od 11.02.2012 do zaplataenia, zo sumy 3508,76 eur od 10.03.2012 do zaplataenia, zo sumy 3508,76 eur od 11.04.2012 do zaplataenia, zo sumy 3388,76 eur od 11.05.2012 do zaplataenia, zo sumy 8448 eur od 09.06.2012 do 09.12.2012 a zo sumy 3478,76 eur až do zaplataenia, zo sumy 3478,76 eur od 11.07.2012 do zaplataenia, zo sumy 3478,76 eur od 11.08.2012 do zaplataenia a zo sumy 3478,76 eur od 11.09.2012 do zaplataenia, a to všetko v lehote 45 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil podľa čl. 1 ods. 2, čl. 46 ods.3 Ústavy Slovenskej republiky, 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 1, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a vecne tým, že žalobca sa žalobou doručenou nadpísanému súdu dňa 11.04.2016 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 47.227,68 eur spolu s 9,5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 3408,46 eur od 11.10.2011 do zaplataenia, zo sumy 3408,46 eur od 11.11.2011 do zaplataenia, zo sumy 8277,50 eur od 08.12.2011 do zaplataenia, zo sumy 3408,76 eur od 11.01.2012 do zaplataenia, zo sumy 3508,76 eur od 11.02.2012 do zaplataenia, zo sumy 3508,76 eur od 10.03.2012 do zaplataenia, zo sumy 3508,76 eur od 11.04.2012 do zaplataenia, zo sumy 3388,76 eur od 11.05.2012 do zaplataenia a zo sumy 8448,- od 09.06.2012 do 09.12.2012 a zo sumy 3478,76 eur až do zaplataenia, zo sumy 3478,76 eur od 11.07.2012 do zaplataenia, zo sumy 3478,76 eur od 11.07.2012 do zaplataenia, zo sumy 3478,76 eur od 11.08.2012 do zaplataenia a zo sumy 3478,76 eur od 11.07.2012 do zaplataenia. Žalobca súčasne žiadal zaviazat' žalovaného na náhradu trov konania.

3. Súd riešil otázku záväznosti rozhodnutia ESLP vo vzťahu ku možnosti domáhať sa náhrady škody na vnútroštátnej úrovni podľa z.č. 514/2003 Z.z.

4. Článok 46 ods. 1 dohovoru uvádza, že vysoké zmluvné strany sa zaväzujú, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom súdu vo všetkých prípadoch, v ktorých sú stranami. Obsah citovaného článku dohovoru vyjadruje záväzok štátu vykonať individuálnu povinnosť uloženú mu rozhodnutím ESLP, teda zaplatiť súdom priznané zadosťučinenie a prijať iné opatrenia všeobecnej a individuálnej povahy, ktoré by na vnútroštátnej úrovni v maximálne možnej miere ukončili a napravili porušenie dohovoru konštatované ESLP. Povinnosť Slovenskej republiky dodržiavať pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je SR viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky vyplývajú z článku 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Konanie podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je jedným z nástrojov, ktorými môže štát rozhodnutie ESLP vykonať, teda prostredníctvom ktorého bude zrealizované opatrenie, ktoré ukončí alebo napraviť porušenie dohovoru.

5. Podmienka zrušenia alebo zmeny rozhodnutia pre nezákonnosť, ktoré potom za splnenia ostatných podmienok, založí zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím, zahŕňa v sebe jednak čiastkový aspekt zrušenia/zmeny rozhodnutia ako aj aspekt jeho nezákonnosti. Podmienka zrušenia rozhodnutia pre nezákonnosť zodpovedá princípu prezumpcie správnosti rozhodnutia, keď súd je zrušujúcim alebo zmeňujúcim rozhodnutím viazaný a nemôže jeho zákonnosť posudzovať v takomto konaní ako predbežnú otázku. V prejednávanej veci neprišlo k zrušeniu alebo zmene dotknutého disciplinárneho rozhodnutia ústavného súdu, pretože ESLP nemá právomoc rušiť rozhodnutia vnútroštátnych orgánov vysokých zmluvných štátov. Vylúčenie zodpovednosti štátu za škodu v prejednávanej veci výlučne z dôvodu, že rozhodnutie ústavného súdu nebolo zrušené alebo zmenené, pri súčasnom konštatovaní ESLP o porušení čl. 6 dohovoru rozhodnutím, by však podľa súdu odporovalo existujúcej judikatúre a princípom materiálneho právneho štátu.

6. Ústavný súd ČR vo svojom uznesení z 02.04.2009 sp.zn. I.ÚS 3009/08 poukázal na svoju judikatúru, podľa ktorej nie je relevantné pre priznanie náhrady škody spôsobenej štátom, že rozhodnutie bolo najvyšším súdom v konaní o sťažnosti pre porušenie zákona „len“ ako nezákonné deklarované a nebolo súčasne najvyšším súdom zrušené. V súlade s týmto rozhodnutím postupoval Najvyšší súd ČR v uznesení z 13.07.2011, sp.zn. 28Cdo 4158/2009, v ktorom uviedol, že trvanie na formálnom zrušení (zмене) nezákonného rozhodnutia v danom prípade prehliada cieľ právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu a odkázal na nález Ústavného súdu ČR z 09.07.2009, sp.zn. II. ÚS 1774/08. V posledne uvedenom náleze ústavného súdu sa tento vyjadril k zodpovednosti štátu za škodu v prípade, keď nedošlo ku zrušeniu protizákonného rozhodnutia štátneho orgánu, avšak iným neskorším rozhodnutím bol s ohľadom na túto protizákonnosť znemožnený výkon práv vyplývajúcich z pôvodného rozhodnutia tak, že všeobecné súdy zjavne prehliadajú skutočnosti, nasvedčujúce v prejednávanej veci, splnenie podmienok zodpovednosti štátu v materiálnom slova zmysle a súčasne interpretujú ustanovenia zákona spôsobom, ktorý zodpovednosť štátu de facto vylučuje. Ústavný súd ČR tiež uviedol, že rigoróznym trvaním na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia najvyšší súd zjavne prehliada i závery, ku ktorým sám dospel už v rozhodnutí vo veci sp.zn. 1Cz 6/90, v ktorom analogicky doviedol (v prípade zastavenia trestného stíhania) možnosť zodpovednosti štátu aj v prípade, že rozhodnutie nebolo formálne zrušené.

7. Použitie judikatúry najvyššieho súdu a ústavného súdu Českej republiky je podľa súdu dôvodné pre absenciu výkladu z.č. 514/2003 Z.z., ktorý by podávali najvyššie súdne authority v SR v obdobných veciach a všeobecne v sporoch týkajúcich sa zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci cestou svojej rozhodovacej činnosti, a je tiež náležité vzhľadom na skutočnosť, že právna úprava zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci je v oboch právnych poriadkoch zakotvená takmer totožne, je založená na zhodných princípoch, zmysle a účele zákona a používa zhodné inštitúty, pričom sa odlišuje v detailoch, ktoré nie sú pre toto konanie významné.

8. Súd poukazuje na konštantnú rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu SR, vo veciach zodpovednosti štátu za škodu vzniknutú v dôsledku nezákonného trestného stíhania (vrátane väzobného stíhania) teda v prípadoch, keď rozhodnutie o začatí trestného stíhania alebo o vzatí do väzby neboli zrušené/zmenené, pričom obvinený bol následne oslobodený spod obžaloby prípadne trestné stíhanie bolo voči nemu zastavené. V uvedených prípadoch s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28. júna 1993 sp.zn. 1 Cdo 53/93 publikované pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a

stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4M Cdo 15/2009, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4NcDo/15/2009, nález Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 25/2011, ako aj nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 540/2016 bolo konštatované, že pre správnu interpretáciu predpokladu zodpovednosti štátu za škodu podľa ust. § 6 z.č. 514/2003 Z.z. nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematický a teleologický. Z hľadiska výkladu teleologického vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno trvať na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný je preto podľa konštantnej judikatúry súdov považovaný výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania (vznesení obvinenia), oslobodenie spod obžaloby, ku ktorému došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania (vznesení obvinenia) pre nezákonnosť. Preto ten, voči ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, ak spĺňa ďalšie zákonné predpoklady, má právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia.

9. Pokiaľ ide o nezákonnosť rozhodnutia ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu ním spôsobenú a o posúdenie či v rozhodnutí ESLP konštatované porušenie práva chránené Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd má za následok naplnenie predpokladu nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. dospel súd k záveru, že zotrvávanie na požiadavke formálneho zrušenia (zmeny) nezákonného rozhodnutia by v tomto prípade bolo takou aplikáciou príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov (v tomto prípade zákona č. 514/2003 Z. z.), ktorá by bola popretím podstaty a zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu, ktorá zodpovednosť je formulovaná ako objektívna. S ohľadom na vyššie uvedenú judikatúru dospel súd k záveru, že samotná skutočnosť, že rozhodnutie ústavného súdu nebolo zrušené, nemá za špecifických okolností tohto prípadu za následok vylúčenie zodpovednosti štátu za škodu, pretože nezákonnosť rozhodnutia bola deklarovaná v rozhodnutí ESLP (k tomu pozri rozhodnutie NS ČR sp.zn. 30 Cdo 443/2013 ako aj uznesenie ÚS ČR sp.zn. I. ÚS 3047/2013).

10. Pri posudzovaní aspektu nezákonnosti rozhodnutia ústavného súdu v zmysle § 6 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. súd vychádzal z odôvodnenia rozhodnutia ESLP ako jediného orgánu oprávneného preskúmať rozhodnutia ÚS SR. ESLP vo svojom rozhodnutí uviedol (bod 136 rozhodnutia), že ústavný súd pri vyvažovaní medzi dvomi pozíciami, konkrétne potrebou zaoberať sa námietkou zaujatosti na vylúčenie jeho sudcov a potrebou zachovať si spôsobilosť rozhodnúť vo veci, nezaujal primeraný postoj z pohľadu záruk čl. 6 dohovoru v tom zmysle, že nedal odpoveď na argumenty, na základe ktorých bolo požadované vylúčenie jeho sudcov. ESLP (bod 137 rozhodnutia) poznamenal, že dvaja zo sudcov namietaných sťažovateľom a dvaja ďalší sudcovia namietaní ministerkou spravodlivosti boli vylúčení v predchádzajúcich konaniach pred ústavným súdom, ktoré sa týkali sťažovateľa. Na tomto základe mohli vzniknúť pochybnosti o ich nestrannosti. Mali byť uvedené presvedčivé argumenty, ktoré by jasne naznačili, prečo nemohli byť námietky proti nim akceptované v predmetnom konaní. Dôvod označený ústavným súdom (bod 140 rozhodnutia) , konkrétne potreba udržania si schopnosti rozhodnúť vo veci, nemôže preto odôvodniť účasť dvoch sudcov, ktorí boli v predchádzajúcich prípadoch týkajúcich sa sťažovateľa vylúčení pre nedostatok nestrannosti a vzhľadom ku ktorých namietanému nedostatku nezaujatosti ústavný súd nedokázal presvedčivo vyvrátiť pochybnosti, o ktorých by mohlo byť rozhodnuté, že sú objektívne odôvodnené. ESLP dospel z uvedených dôvodov k záveru, že v predmetnom disciplinárnom konaní nebolo rešpektované právo sťažovateľa na prerokovanie veci pred nestranným súdom. Z toho dôvodu došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 142 rozhodnutia). Z uvedeného odôvodnenia rozhodnutia ESLP vyplýva, že rozhodnutie ústavného súdu trpelo vadami takej povahy, že ESLP považoval za nutné vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci pred nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa konajúceho súdu rozhodnutie ústavného súdu naplňuje podmienku nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z., pretože zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie je zodpovednosťou objektívnou, teda nie je rozhodujúce, či nezákonné rozhodnutie bolo zrušené z dôvodov procesných väd, pre vady skutkových zistení alebo pre nesprávne posúdenie veci (pozri rozhodnutia NS ČR sp.zn. 28 Cdo 2397/2006, sp.zn. 28 Cdo 3940/2009, sp.zn. 30 Cdo 5042/2015) . Nezákonnosťou je tak nesprávne právne posúdenie otázok

hmotnoprávnych, ako aj pochybenie procesné, ak malo vplyv na správnosť rozhodnutia (Vojtek, P. Odpovednosť za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 3.vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, s.94).

Aj dôvodová správa k zákonu č. 514/2003 Z.z.. v osobitnej časti všeobecne charakterizuje nezákonné rozhodnutie ako rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo záväzkami Slovenskej republiky vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, a ktoré bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Nedostatok výslovnej definície pojmu „nezákonné rozhodnutie“ odôvodňovala dôvodová správa tým, že nezákonnosť rozhodnutia môže byť tak rozmanitá, že jeho zovšeobecnené vyjadrenie v definícii ako i zovšeobecňujúci popis naráža na neprekonateľné prekážky. Preto otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa bude vždy posudzovať so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Dôvodová správa uvádza, že nezákonnosťou treba rozumieť nielen nesprávne právne posúdenie otázok hmotnoprávnych, ale aj procesné pochybenia, pretože zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie je objektívnou zodpovednosťou. Za nezákonné je potrebné považovať tak rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení hmotnoprávnych otázok, ako aj rozhodnutie, ktoré bolo vydané na základe procesných pochybení.

11. V prejednávanej veci bol teda predpoklad nezákonnosti rozhodnutia ústavného súdu naplnený, keď ESLP vo svojom rozhodnutí konštatoval porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci pred nestranným súdom, v disciplinárnom konaní žalobcu vedenom pred ústavným súdom. Na základe uvedeného možno teda dovodiť, že v posudzovanej veci bolo vydané ústavným súdom nezákonné rozhodnutie.

12. Podmienka zrušenia rozhodnutia pre nezákonnosť podľa § 6 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. (v tomto prípade však nie je podľa súdu možné trvať na formálnom zrušení rozhodnutia ústavného súdu z dôvodov vyššie uvedených) je v zásade splnená zrušením tohto rozhodnutia bez ohľadu na výsledok ďalšieho konania, ak dôvodom zrušenia bola nezákonnosť predmetného rozhodnutia. Ďalší výsledok prípadného pokračovania v konaní je z pohľadu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú týmto rozhodnutím významný len vo vzťahu ku vzniku škody a posúdeniu príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nezákonným rozhodnutím a škodou. Ak by sa aj rozhodnutie zrušené pre nezákonnosť ukázalo v ďalšom konaní ako vecne správne, na jeho posúdení ako nezákonnom rozhodnutí v zmysle § 6 ods. 1 z.č. 514/2003 Z.z. to nič nezmení.

13. Ústavný súd SR zamietol dva návrhy žalobcu na obnovu jeho disciplinárneho konania vedeného pred ústavným súdom pod sp.zn. PL. ÚS 92/2011, ktoré návrhy žalobca podával ako účastník konania pred ESLP potom, čo ESLP v konaní o žalobcovej sťažnosti rozhodol rozsudkom č. 58688/11 tak, že v disciplinárnom konaní vedenom proti žalobcovi pred ústavným súdom, bolo porušené základné právo žalobcu na prerokovanie veci pred nestranným súdom garantované v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rozsudok ESLP č. 58688/11 - C. proti Slovenskej republike sa stal konečným 20. februára 2013.

14. Za účelom naplnenia záverov konštatovaných v rozsudku ESLP, podľa ktorých by sa žalobca mal dostať, v rozsahu v akom je to možné, do situácie v akej by bol, ak by požiadavky článku 6 ods. 1 dohovoru boli rešpektované, podal žalobca na ústavnom súde v poradí prvý návrh na obnovu konania, keď ESLP identifikoval vo svojom rozsudku obnovu konania ako primeraný spôsob dosiahnutia nápravy, s tým, že účelom obnoveného konania mala byť práve náprava chyby v predchádzajúcom disciplinárnom konaní vedenom proti žalobcovi, ktorého sa podľa ESLP ústavný súd dopustil. Ústavný súd návrh žalobcu na začatie konania predbežne prerokoval a zamietol. Prvý návrh žalobcu na obnovu konania prejednávaný ústavným súdom v konaní pod sp.zn. PL. ÚS 6/2013 bol meritórne posudzovaný v stave, keď Ústava Slovenskej republiky s poukazom na jej čl. 133, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, obnovu konania nepripúšťala, a preto bol tento návrh plénom ústavného súdu zamietnutý. Uvedené, teda skutočnosť, že návrh na obnovu konania bol ústavným súdom meritórne posudzovaný, ako aj dôvod jeho zamietnutia, vyplýva z obsahu odlišných stanovísk sudcov ústavného súdu vyjadrených, ku obom zamietajúcim rozhodnutiam ústavného súdu o návrhu žalobcu na obnovu konania ako aj z odôvodnenia rozhodnutia ústavného súdu o v poradí druhom návrhu žalobcu na obnovu konania (rozhodnutie ÚS SR sp.zn. PL.ÚS 6/2013 jeho bod 16, posledný odsek ako aj bod 19, bod 20 a bod 21), aj keď formálne ústavný súd odôvodnil svoje rozhodnutie nedosiahnutím potrebnej väčšiny hlasov na prijatie návrhu na ďalšie konanie ani na jeho odmietnutie, v ktorom prípade nasleduje postup v súlade s čl. 131 ods. 1 ústavy, teda zamietnutie návrhu.

15. V poradí druhý návrh na obnovu konania pred ústavným súdom podal žalobca po 01.09.2014, kedy nadobudol účinnosť ústavný zákon č. 161/2014 Z.z. novelizujúci ústavu v jej článku 133. Znenie článku 133 Ústavy SR po tejto novele výslovne povoľuje obnovu konania, keď z nemožnosti podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu ústavného súdu stanovila novela výnimku pre prípad, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Konanie pred ústavným súdom o v poradí druhom návrhu na obnovu konania bolo vedené pod sp.zn.PI. ÚS 1/2016. Tento návrh na obnovu konania bol plénom ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania odmietnutý pre neprípustnosť, z dôvodu prekážky res iudicata, pretože sa týkal veci, o ktorej ústavný súd už meritórne rozhodol, a to v konaní vedenom pod sp.zn. PL. ÚS 6/2013 (konanie o v poradí prvom návrhu žalobcu na obnovu konania), ako aj z dôvodu, že nová právna úprava neobsahovala osobitné intertemporálne ustanovenia a neumožňovala tak retroaktívnu aplikáciu novelizovaného ustanovenia ústavy (k tomu pozri bod 9 odôvodnenia tohto rozsudku). Ústavný súd poukazoval na „istý meritórny komponent v prvom konaní o obnove“ a svoju úvahu o meritórnom rozhodnutí v konaní vedenom pod sp.zn. PL. ÚS 6/2013 odôvodnil tým, že tento záver v istom zmysle naznačujú aj disenty k tomuto zamietaciemu uzneseniu.

16. Sudca ústavného súdu JUDr. Milan L'alík v bode 1. a bode 2. svojho odlišného stanoviska ku rozhodnutiu pléna ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 6/2013 uviedol „Za situácie, keď je Slovenská republika demokratickým a právnym štátom (čl. 1 ods. 1 ústavy) dodržiavajúcim záväzky, ktoré pre ňu vyplývajú z medzinárodného práva (čl. 1 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 dohovoru a čl. 26 a čl. 27 Viedenského dohovoru o zmluvnom práve), nemôže ústavný súd na plnenie záväzkov vyplývajúcich z medzinárodného (teda i európskeho) práva rezignovať len preto, že na národnej úrovni neexistuje výslovná právna úprava umožňujúca obnovu konania pred ústavným súdom. V neprípustnosti zmeny podstatných náležitostí demokratického a právneho štátu je obsiahnutý aj pokyn ústavnému súdu, aby žiadne ustanovenie ústavy - teda ani čl. 133 neinterpretovať v tom zmysle, že by jeho dôsledkom bolo obmedzenie už dosiahnutej procedurálnej úrovne ochrany základných práv a slobôd po vstupe Slovenskej republiky do Rady Európy.“

17. Vo svojom odlišnom stanovisku ústavný sudca JUDr. Ľubomír Dobřík, PhD. ku rozhodnutiu pléna ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 6/2013 uviedol, že sa s názorom členov pléna ústavného súdu nestotožňuje z týchto dôvodov „Ústava v čl. 140 okrem iných skutočností pri spôsobe konania pred ústavným súdom splnomocňuje na podrobnejšiu úpravu vydanie osobitného právneho predpisu. Takýmto predpisom je zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Podľa zákona o ústavnom súde pri splnení dvoch podmienok, a to ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konania pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku. Pokiaľ ide o prvú podmienku, táto je splnená, pretože zákon o ústavnom súde neobsahuje ustanovenia upravujúce úpravu postupu pri obnove konania pred ústavným súdom. Pri posúdení splnenia druhej podmienky, t. j. posúdenia povahy veci, je potrebné, aby ústavný súd vyhodnotil vnútroštátnu právnu úpravu a medzinárodný záväzok, ktorý mu v rozsudku z 20. novembra 2012 k sťažnosti č. 58688/11 Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) zdôraznil. Vnútroštátny právny poriadok v konaní pred ústavným súdom nepripúšťa obnovu konania vzhľadom na nemožnosť podania opravného prostriedku, čomu bráni čl. 133 ústavy. Ústavný súd však musí vziať do úvahy aj medzinárodný záväzok vyplývajúci z čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 2 ústavy.“

18. Sudkyňa ústavného súdu JUDr. Ivetta Macejková vo svojom odlišnom stanovisku k rozhodnutiu pléna ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 6/2013 okrem iného uviedla „Vzhľadom na predmet a charakter disciplinárneho konania vedeného proti predsedovi najvyššieho súdu v zmysle druhej vety čl. 136 ods. 2 ústavy (v čase konania išlo pôvodne o čl. 136 ods. 3 ústavy, pozn.) prichádza do úvahy primeraná aplikácia ustanovení § 394 ods. 1 a 4 Trestného poriadku, o čom svedčí aj nadväzujúca zákonná právna úprava disciplinárneho konania. Úprava disciplinárneho konania proti predsedovi najvyššieho súdu obsiahnutá v § 74e ods. 1 zákona o ústavnom súde odkazuje vo všeobecnosti na primerané použitie ustanovení zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch a prísediacich“), pričom ustanovenie § 150 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich ustanovuje, že na disciplinárne konanie proti sudcovi sa primerane použije Trestný poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva

niečo iné. 2 V rámci posúdenia splnenia podmienok vyplývajúcich z § 31a zákona o ústavnom súde na primerané použitie ustanovení § 394 ods. 1 a 4 Trestného poriadku v prípade návrhu na obnovu konania sa ústavný súd, samozrejme, musel zaoberať aj otázkou, či takýmto postupom nebráni ustanovenie čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok. Časť pléna ústavného súdu, ktorá hlasovala proti návrhu sudcu spravodajcu na povolenie obnovy konania, sa v tejto súvislosti priklonila k aplikácii citovaného ustanovenia ústavy vychádzajúcej výlučne z jeho gramatického výkladu izolovaného od ostatných ustanovení ústavy. „Ďalej uviedla, že ústavne konformný výklad ustanovenia čl. 133 ústavy preto v danom prípade nemožno obmedziť na výklad jazykový (gramatický), ale vyžaduje taktiež zohľadnenie ustanovení ústavy (čl. 1 ods. 2) upravujúcich povinnosť Slovenskej republiky dodržiavať právne záväzky vyplývajúce z medzinárodného práva, ako aj samotný účel ustanovenia čl. 133 ústavy (výklad teleologický) a po zvážení uvedených skutočností dospela k záveru, že ustanovenie čl. 133 ústavy mal ústavný súd vykladať a aplikovať reštriktívne v tom zmysle, že toto ustanovenie nebráni podaniu návrhu na obnovu konania pred ústavným súdom v prípadoch, ak ESLP svojim rozhodnutím vysloví porušenie niektorého z práv zaručených v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom z jeho rozhodnutia vyplýva, že k porušeniu dotknutého práva alebo slobody došlo priamo a výlučne procesným postupom alebo rozhodnutím ústavného súdu a obnova konania pred ústavným súdom predstavuje jediný efektívny prostriedok nápravy porušenia ľudských práv alebo základných slobôd konštatovaného ESLP.

19. Z obsahu vyššie uvedených odlišných stanovísk ústavných sudcov, na ktoré odkazuje ústavný súd v odôvodnení rozhodnutia pléna sp.zn. PL. ÚS 1/2016 (rozhodnutie o v poradí druhom návrhu žalobcu na obnovu konania) vyplýva, že o v poradí prvom návrhu na obnovu konania bolo rozhodnuté zamietajúco preto, lebo väčšina sudcov pléna ústavného súdu mala za to, že existujúca právna úprava nepripúšťa obnovu konania.

20. Inými slovami ústavný súd v konaní vedenom pod sp.zn. PL. ÚS 6/2013, o v poradí prvom návrhu žalobcu na obnovu konania tento návrh zamietol, s odôvodnením obsiahnutým v rozhodnutí, že sa nedosiahla potrebná väčšina v rámci predbežného prejednania návrhu ani na jeho odmietnutie, ani na jeho prijatie na ďalšie konanie, ale súdiac podľa rozhodnutia o odmietnutí v poradí druhého návrhu žalobcu na obnovu konania a naň nadväzujúceho odôvodnenia v konaní vedenom pred ústavným súdom po sp.zn. PL. ÚS 1/2016, išlo v prípade rozhodnutia o v poradí prvom návrhu žalobcu na obnovu konania v skutočnosti o meritórne zamietajúce rozhodnutie, čo vyplýva až z odôvodnenia rozhodnutia pléna ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 1/2016 (pretože vo veci sp.zn. PL. ÚS 6/2013 ústavný súd len konštatoval nedosiahnutie potrebnej väčšiny ako dôvod na zamietnutie návrhu) a dôvody, pre ktoré ústavný súd meritórne návrh žalobcu na obnovu konania svojim rozhodnutím vo veci sp.zn. PL. ÚS 6/2013 zamietol, je potrebné hľadať nie v odôvodnení tohto rozhodnutia ale v disentoch k tomuto rozhodnutiu, ako sa uvádza v odôvodnení rozhodnutia ústavného súdu vydaného v konaní sp.zn. PL. ÚS 1/2016 a nájsť ich v tej skutočnosti, že ústava pred jej novelou ústavným zákonom č. 161/2014 Z.z. nepripúšťala, s odkazom na vtedy platný obsah jej článku 133, obnovu konania. Zjednodušene povedané pred 01.09.2014 (účinnosť ústavného zákona č. 161/2014 Z.z.) nebolo možné obnoviť konanie vo veci, v ktorej rozhodoval ústavný súd, pretože to ústava nepripúšťala a po 01.09.2014 bolo rozhodnutie ústavného súdu, ktorým tento zamietol návrh na obnovu konania pred ústavným súdom podaný pred 01.09.2014, považované ústavným súdom za res iudicata vo vzťahu ku novému návrhu na obnovu toho istého konania podaného v čase, keď obnovu konania ústava povoľovala a navyše novelizovanú právnu úpravu obnovy konania nie je možné, podľa ústavného súdu, vzťahovať na prípady právoplatne skončené pred nadobudnutím účinnosti novely ústavy, čo je prípad žalobcovho disciplinárneho rozhodnutia.

21. Inak povedané ústavný súd v konaní vedenom pod sp.zn. PL. ÚS 6/2013, o v poradí prvom návrhu žalobcu na obnovu konania tento návrh zamietol; svoje zamietajúce rozhodnutie odôvodnil výlučne nedosiahnutím potrebnej väčšiny ale aj napriek tomu, že zamietajúce rozhodnutie vyzerá (vychádzajúc z rozhodnutia neobsahujúceho žiadne meritórne úvahy o dôvodoch zamietnutia návrhu) ako nemeritórne rozhodnutie, je potrebné podľa názoru ústavného súdu (obsiahnutého v odôvodnení jeho odmietajúceho rozhodnutia prijatého v konaní vedenom pod sp.zn. PL. ÚS 1/2016 o v poradí druhom návrhu na obnovu konania) považovať jeho zamietajúce rozhodnutie za meritórne rozhodnutie a dôvody zamietnutia hľadať nie v samotnom rozhodnutí, ale v obsahu disentov sudcov najvyššieho súdu k tomuto rozhodnutiu. Z odlišných stanovísk sudcov ústavného súdu k zamietajúcejmu rozhodnutiu ústavného súdu vyplýva, že ústava pred jej novelou ústavným zákonom č. 161/2014 Z.z. obnovu konania nepripúšťala, a toto bol dôvod, pre ktorý bol v poradí prvý návrh žalobcu na obnovu konania zamietnutý. Po takomto

vysporiadaní sa ústavného súdu so zamietajúcim rozhodnutím, dospel tento ohľadom ďalšieho návrhu žalobcu na obnovu konania podaného po novele ústavy, ktorá obnovu konania povolila, k záveru, že jeho skoršie zamietajúce rozhodnutie tvorí prekážku rozhodnutej veci vo vzťahu ku novému návrhu žalobcu a naviac novelizované ustanovenie článku 133 ústavy nie je možné aplikovať retroaktívne na prípady právoplatne skončené pred nadobudnutím účinnosti novely ústavy. Tento záver viedol potom ústavný súd k odmietnutiu v poradí druhého návrhu žalobcu na obnovu konania.

22. Žalovaný namietal, že rozhodnutie pléna ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 92/2011, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo závažného disciplinárneho previnenia a bolo mu uložené disciplinárne opatrenie, nebolo zrušené, pričom sa tak mohlo stať postupom podľa § 31a zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku. Tým, že slovenský právny poriadok zakotvuje v ústave primerané použitie Občianskeho súdneho poriadku alebo Trestného poriadku sa právne postavenie žalobcu, podľa názoru žalovaného, odlišovalo od právneho postavenia subjektu v skutkovo a právne obdobnej veci riešenej Najvyšším súdom ČR v jeho rozhodnutí sp.zn. 30 Cdo/443/2013 a Ústavným súdom ČR v rozhodnutí sp.zn. I.ÚS 3047/2013 (subjekt sa domáhal nároku na náhradu škody zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím ÚS ČR, vo vzťahu ku ktorému ESLP konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 dohovoru), pretože český právny poriadok na rozdiel od slovenského právneho poriadku nepripúšťal obnovu konania vedeného pred ústavným súdom. Na obe uvedené rozhodnutia českých súdov poukazoval v tomto konaní žalobca. Ak žalovaný dôvodil, že v SR bola situácia diametrálne odlišná ako v ČR, keďže český právny poriadok nepripúšťal v prípade porušenia dohovoru konaním a rozhodnutím ústavného súdu obnovu konania, ale slovenský právny poriadok takúto možnosť obnovy konania pripúšťal a to cestou § 31a zákona o ústavnom súde, nie je podľa súdu takýto záver správny a to práve s poukazom na rozhodnutie ústavného súdu sp.zn. PL.ÚS 6/2013 (v spojení s rozhodnutím ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 1/2016 a odlišnými stanoviskami ústavných sudcov k nemu). Zatiaľ v prípade prvého návrhu žalobcu na obnovu konania dospel ústavný súd k záveru, že povolenie obnovy disciplinárneho konania nie je možné, pretože tomu bránilo aktuálne znenie článku 133 Ústavy SR, ktoré zakazovalo podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu ústavného súdu, v prípade druhého návrhu na obnovu konania, o ktorom konalo plénum ústavného súdu po zmene ústavy v jej čl. 133 zamietol ústavný súd návrh na obnovu konania z dôvodu res iudicata a zákazu retroaktivity. Z rozhodnutí pléna ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 6/2013 (spolu s odlišnými stanoviskami ústavných sudcov) a sp.zn. Pl. ÚS 1/2016 vyplýva záver, že obnova konania pred novelou ústavy uskutočnenou z.č. 161/2014 Z.z. bola neprípustná a po novele bola, vo vzťahu ku disciplinárnemu konaniu žalobcu, tiež neprípustná minimálne z dôvodu zákazu retroaktivity. Teda právne postavenie žalobcu v právnom poriadku slovenskej republiky sa žiadnym spôsobom neodlišovalo od právneho postavenia subjektu v obdobnej veci v českom právnom poriadku, teda aj v prejednávanej veci je možné poukázať na citované rozhodnutia českých súdov a ich závery.

23. Naviac považuje súd obnovu konania len za procedúru ako získať príležitosť vec znova prejednať a odstrániť vady pôvodného konania konštatované rozsudkom ESLP a teda naplniť povinnosť uloženú Slovenskej republike rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva (body 176 a 177 odôvodnenia jeho rozsudku), a to ukončiť porušenie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktoré ESLP konštatoval a urobiť opatrenia, aby sa žalobca dostal do situácie, v akej by bol, ak by požiadavky článku 6 ods. 1 dohovoru neboli ignorované. Pri obnove konania rozhoduje o jej povolení ten subjekt, ktorý rozhodnutie vydal a v konaní o návrhu na obnovu konania a ani v obnovenom konaní sa nepreskúmvá zákonnosť pôvodného rozhodnutia vo veci. V tomto prípade nezákonnosť rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 92/2011 bola zistená a konštatovaná ESLP len s tým, že ESLP nemá, na rozdiel od sústavy všeobecných súdov, derogačnú právomoc vo vzťahu ku rozhodnutiu Ústavného súdu SR. Rozhodnutie ÚS SR sp.zn. PL. ÚS 92/2011 predstavuje podľa súdu nezákonné rozhodnutie v zmysle § 6 z.č. 514/2003 Z.z.. Žalobca totiž nemal inú reálnu možnosť dosiahnuť „zrušenie“ rozhodnutia ústavného súdu v jeho disciplinárnom konaní inak, ako sťažnosťou podanou na ESLP, a konštatovanie ESLP o porušení čl. 6 ods. 1 dohovoru dotknutým rozhodnutím ústavného súdu bez toho, aby bolo rozhodnutie ústavného súdu zrušené, pretože ESLP takúto právomoc nemá, považuje súd za dostatočné pre konštatovanie, že v materiálnom slova zmysle prišlo k naplneniu predpokladu stanoveného § 6 z.č. 514/2003 Z.z. (zrušenie nezákonného rozhodnutia) vyžadovaného pre vznik zodpovednosti štátu za škodu.

24. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 92/2011, na podklade ktorého mu boli vykonané zrážky z funkčného

platu vo výške 70% po obdobie jedného roka (od októbra 2011 až do septembra 2012). Výška takto žalobcom uplatnenej náhrady škody zodpovedala súčtu súm, ktoré mu boli v relevantnom období zrazené z funkčného platu v súvislosti s realizáciou disciplinárneho opatrenia uloženého mu rozhodnutím pléna ústavného súdu v konaní vedenom pod sp.zn. PL. ÚS 92/2011, teda celkom v sume 46.332,96 eur. Ďalej si žalobca uplatnil nárok na náhradu nákladov vynaložených na právne zastúpenie v konaní pred ústavným súdom vedenom pod sp.zn. PL. ÚS 92/2011 a to vo výške 884,72 eur.

25. Štát, zodpovedá za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím, pričom táto zodpovednosť je vymedzená ako objektívna a nahradzuje sa skutočná škoda a ušlý zisk. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu vzniknutú nezákonným rozhodnutím je existencia takéhoto rozhodnutia a vznik škody v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočná škoda sa vymedzuje ako ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Ušlý zisk je ujmou spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt napriek tomu, že s ohľadom na pravidelný beh vecí sa takéto rozmnoženie majetkových hodnôt dalo očakávať. Nepostačuje pritom len pravdepodobnosť zvýšenia majetkového stavu v budúcnosti, ale musí byť naisto dané a v tomto smere je dôkazné bremeno na poškodenom, teda žalobcovi, že pri pravidelnom behu vecí, mohol žalobca dôvodne očakávať rozmnoženie svojho majetku.

26. Žalovaný v konaní namietal nedostatok príčinnej súvislosti medzi žalobcom tvrdenou škodou zodpovedajúcou zrazenej časti platu a nákladom právneho zastúpenia a porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavným súdom, teda porušením žalobcovho práva, aby o jeho disciplinárnej veci rozhodoval ústavný súd ako nestranný súd. Žalovaný sa dovoľával posúdenia príčinnej súvislosti tak, ako ju uskutočnil ESLP vo svojom rozsudku, keď konštatoval, že neexistuje príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a uplatnenou majetkovou škodou (bod 176 rozsudku ESLP).

27. Súd uvádza, že v konaní o náhradu škody zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci súdy posudzujú odlišné predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu a môžu poskytnúť inú formu kompenzácie ako posudzuje ESLP. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím nie je porušenie právnej povinnosti orgánom štátu, ale zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť. Z toho vyplýva, že príčinná súvislosť musí byť posudzovaná a daná medzi majetkovou ujmou poškodeného ako následkom a rozhodnutím, ktoré bolo pre nezákonnosť zrušené a nie medzi ujmou a skutočnosťou, ktorá bola dôvodom pre zrušenie rozhodnutia. V konkrétnostiach prejednávanej veci teda súd skúmal vzťah príčinnej súvislosti nie medzi Európskym súdom pre ľudské práva konštatovaným porušením práva žalobcu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na prerokovanie jeho veci pred nestranným súdom a ním uplatnenou majetkovou ujmou, ale medzi rozhodnutím ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 92/2011, ktorého nezákonnosť konštatoval ESLP a majetkovou ujmou uplatnenou žalobcom. Súd teda posudzoval príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím ústavného súdu a majetkovou ujmou uplatnenou žalobcom, teda posudzoval vzťah príčinnej súvislosti medzi inými skutočnosťami ako to urobil ESLP vo svojom rozsudku. Súd dospel k záveru, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu ujmy, ktorá vznikla v jeho majetkovej sfére, v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a prejavila sa stratou očakávaného prínosu. Pri pravidelnom behu vecí, nebyť rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. PL. ÚS 92/2011, ktorého nezákonnosť konštatoval vo svojom rozsudku ESLP, mohol žalobca dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku a to o funkčný plat, ktorý mu prináležal za obdobie október 2011 až september 2012 v jeho plnej výške, teda aj v tej jeho časti, v ktorej časti prišlo v dôsledku realizácie disciplinárneho opatrenia k jeho zníženiu za relevantné obdobie jedného roka. Výšku tejto čiastkovej majetkovej ujmy žalovaný nenamietal, preto ju súd považoval za nespornú v celej žalobcom uplatnenej výške.

28. Žalobca tvrdil, že v súvislosti s konaním pred ústavným súdom sp.zn. PL. ÚS 92/2011 mu vznikla skutočná škoda spočívajúca v nákladoch, ktoré vynaložil na úhradu trov konania spočívajúcich v odmene zaplatenej právnenému zástupcovi za jednotlivé úkony právnej služby poskytnuté v súvislosti s konaním vedeným pred ústavným súdom pod sp.zn. PL. ÚS 92/2011. Žalovaný tento nárok žalobcu sporoval ako nepreukázaný, pretože žalobca v konaní svoje tvrdenia a zmenšení svojho majetkového stavu o 884,72 eur žiadnym spôsobom nepreukázal, teda nepreukázal, že by efektívne uhradil svojmu právnenému zástupcovi odmenu za právne služby práve vo výške, v ktorej si uplatnil

náklady na trovy právneho zastúpenia. Žalovaný svoju námietku vzniesol po prvýkrát až na pojednávaní (21.01.2019), teda potom čo mu márne uplynula lehota sudcovskej koncentrácie. Konajúci súd svojim uznesením z 15.08.2017 č.k. 25C/43/2016-55 vyzval žalovaného, aby sa v tridsaťdňovej lehote od doručenia uznesenia písomne vyjadril k vyjadreniu žalobcu, uviedol ďalšie skutočnosti a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a poučil ho, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť a súčasne poučil žalovaného podľa § 149 a § 153 Civilného sporového poriadku, teda uskutočnil sudcovskú koncentráciu vo veci. Žalovaný sa v súdom stanovenej lehote nevyjadril, nepožiadaval o predĺženie sudcovskej lehoty na vyjadrenie a ani neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mu bránili včas sporovať tvrdenie žalobcu o majetkovej ujme titulom nákladov vynaložených na úhradu odmeny právneho zastúpenia. Na základe uvedeného súd na námietku žalovaného uskutočnenú po márnom uplynutí lehoty na koncentráciu konania neprihliadol a to aj s ohľadom na skutočnosť, že charakter námietky žalovaného by si vyžadoval odročenie pojednávania za účelom doplnenia dokazovania. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že súd uskutočnil sudcovskú koncentráciu v jeho neprospech (§ 470 ods. 2, druhá veta CSP) tu súd uvádza, že konanie síce začalo za platnosti a účinnosti predchádzajúceho procesného predpisu - Občianskeho súdneho poriadku, ale súd zhodne žalobcu aj žalovaného vyzýval za platnosti a účinnosti Civilného sporového poriadku na vyjadrenie sa k veci s uskutočnením sudcovskej koncentrácie a poučením o jej následkoch s tým rozdielom, že žalobca sa v lehote stanovenej súdom vyjadril k vyjadreniu žalovaného a žalovanému uplynula lehota na vyjadrenie sa k podaniu žalobcu márne. Obe strany sporu mali rovnaké možnosti vyjadriť sa k vzájomným podaniam a to tak, čo do dĺžky súdom stanovenej lehoty ako aj čo do poučení, ktoré sa im v obsahu uznesenia súdu dostalo. Súd má za to, že ustanovenia o sudcovskej koncentrácii boli rovnako použité u oboch strán sporu zhodným postupom, žiadna zo strán sporu nebola znevýhodnená alebo zvýhodnená uskutočnenou sudcovskou koncentráciou, teda neboli uplatnené v neprospech žiadnej zo strán sporu a v konaní bola zachovaná rovnosť zbraní.

29. Obdobne žalovaný po márnom uplynutí lehoty sudcovskej koncentrácie sporoval na pojednávaní vo veci samej, teda oneskorene, žalobcom uplatnený nárok na úroky z omeškania. Súd z dôvodov, ktoré vyššie vysvetlil neprihliadol na túto námietku žalovaného.

30. Vo vzťahu ku žalovaným namietanému prejudikovaniu rozhodnutia ústavného súdu všeobecným súdom, ktorý nie je nadaný potrebnou právomocou, súd uvádza, že rozhoduje v stave, keď disciplinárne rozhodnutie ústavného súdu bolo posúdené Európskym súdom pre ľudské práva ako nezákonné, žalobca sa dvakrát domáhal na ústavnom súde obnovy konania, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, ale neúspešne, keď ústavný súd ohľadom v poradí prvého návrhu na obnovu konania dospel k záveru, že povoleniu obnovy konania bráni článok 133 Ústavy SR a ohľadom v poradí druhého návrhu na obnovu konania dospel k záveru, že návrh na obnovu konania odmieta pre neprípustnosť z dôvodu res iudicata a z dôvodu nemožnosti retroaktívnej aplikácie novelizovaného ustanovenia ústavy. Teda tento súd rozhodoval v prejednávanej veci v stave, keď obnova pôvodného disciplinárneho konania ústavným súdom povolená nebola a ani nebude, nie však z dôvodov na strane žalobcu a pre účely posúdenia zodpovednosti štátu za škodu uplatnenú žalobcom je potrebné posúdiť rozhodnutie ústavného súdu v konaní sp.zn. PL. ÚS 92/2011 ako nezákonné a hľadiť naň ako na zrušené, teda akoby tu žiadne také rozhodnutie nebolo. Žalobca nedisponuje v tomto momente žiadnym účinným právnym prostriedkom ako dosiahnuť opätovné prejednanie jeho disciplinárnej veci pred ústavným súdom v konaní rešpektujúcim práva žalobcu zakotvené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, aspoň žalovaný na žiaden taký prostriedok nepoukazoval.

31. Na základe uvedeného dospel súd k záveru o existencii príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím Ústavného súdu SR v konaní sp.zn. PL. ÚS 92/2011, ktorého nezákonnosť bola deklarovaná rozsudkom č. 58688/11 Európskeho súdu pre ľudské práva z 20.11.2012 a žalobcom uplatneným nárokom na majetkovú ujmu.

32. Vo vzťahu ku žalovaným vznesenej námietke premlčania súd uvádza, že pre prípad nezákonného rozhodnutia zákon č. 514/2003 Z.z. stanovuje vo svojom § 19 ods. 1 objektívnu premlčaciu dobu, pričom začiatok jej plynutia viaže na okamih doručenia alebo oznámenia zrušovacieho rozhodnutia poškodenému. Zmyslom tohto ustanovenia je, aby sa zabránilo situácii, že premlčacia doba začne plynúť skôr, ako poškodený môže svoj nárok v súlade so z.č. 514/2003 Z.z. vôbec fakticky uplatniť. V tomto prípade teda začala plynúť premlčacia doba najskôr 20.11.2012 kedy bolo rozhodnutie ESLP vyhotovené a písomné oznámené. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania žiadosti o náhradu

škody, najviac však po dobu šiestich mesiacov, ktorá žiadosť žalobcu bola žalovanému doručená dňa 18.11.2015, teda pred uplynutím trojročnej premlčacej doby. Žalovaný netvrdil, že by pred uplynutím šesťmesačnej lehoty na prerokovanie nároku žalobcu tento uspokojil, čo i len v časti alebo žalobcovi písomne oznámil, že jeho nárok neuspokojí. Premlčacia doba teda uplynula 18.05.2016, pričom žalobca doručil žalobu na tunajší súd dňa 11.04.2016, teda pred uplynutím premlčacej doby. Námietku premlčania žalobcom uplatneného nároku považuje súd za nedôvodnú.

33. Pre úplnosť súd uvádza, že ako orgán konajúci v mene Slovenskej republiky určil v súlade s § 4 ods. 2 z.č. 514/2003 Z.z. ministerstvo spravodlivosti. Stotožnil sa s argumentáciou ústavného súdu (označeného žalobcom ako orgán konajúci v mene štátu) obsiahnutú v jeho podaniach (k tomu pozri bod 3 odôvodnenia tohto rozsudku). Zákon č. 514/2003 Z.z. neuvádza ústavný súd ako subjekt konajúci vo veci náhrady škody v mene štátu, oprávnenie ústavného súdu konať v mene štátu preto nie je možné odvodiť z ustanovení § 4 ods. 1 písm.a) až c) ani písm. f) až h), j) až l) a nie je ho možné dovodiť ani z ustanovení § 4 ods. 1 písm. d) a e) , pretože ústavný súd nie je ministerstvom a nie je ani zákonom č. 575/2001 Z.z. definovaný ani ako iný orgánom štátnej správy. Ústavný súd nemožno považovať za verejnoprávnu inštitúciu, záujmovú samosprávu, alebo právnickú osobu, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach a právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Povinnosť ústavného súdu konať vo veci náhrady škody v mene štátu, preto nie je možné odvodiť ani zo znenia § 4 ods. 1 písm. i) z.č. 514/2003 Z.z.. Podľa § 19 ods. 1 z.č. 38/1993 Z.z. je kancelária ústavného súdu právnická osoba a plní úlohy spojené s organizačným, personálnym, ekonomickým, administratívnym a technickým zabezpečením činností ústavného súdu. Inštitúciám zabezpečujúcim činnosť vrcholných orgánov zákonodarnej, výkonnej alebo súdnej moci postavenie konať v mene SR v zmysle z.č. 514/2003 Z.z. neprináleží. Pretože zákon č. 514/2003 Z.z. neobsahuje ustanovenie, na základe ktorého by ústavný súd (resp. Kancelária ústavného súdu) mal vo konať vo veci náhrady škody v mene štátu a podľa ods. 1 § 4 z.č. 514/2003 Z.z. nebolo možné určiť žiaden iný príslušný orgán konajúci v mene štátu , koná v mene štátu vo veci náhrady škody v súlade s § 4 ods. 2 citovaného zákona ministerstvo spravodlivosti.

34. O náhrade trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a žalobcovi, ktorý mal v spore úspech v plnej výške, priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100%.

35. Proti predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný, ktorá žiada odvolací súd aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. zmenil a žalobu zamietol. Svoje odvolanie žalovaná právne odôvodnila podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Ďalej tým, že podľa žalovanej prvoinštančný súd v napadnutom rozhodnutí otázku zrušenia disciplinárneho rozhodnutia pre nezákonnosť posúdil nesprávne. Rozsudky ESLP nemajú povahu kasačných rozhodnutí vo vzťahu k rozhodnutiam vnútroštátnych súdov. Tento záver je konštatovaný aj v napadnutom rozhodnutí a žalovaná s týmto názorom súhlasí. Vylúčenie kasačných účinkov rozsudkov ESLP na vnútroštátne rozhodnutia je tak primárne v rozpore so záverom prvoinštančného súdu o extenzívnych účinkoch na zákonnosť disciplinárneho rozhodnutia. Ani ďalšie argumenty prvoinštančného súdu, na základe ktorých ustálil nezákonnosť disciplinárneho rozhodnutia len na základe rozsudku ESLP, nepovažuje žalovaná za správne, keďže takáto zásadná právna otázka nebola posúdená zodpovedne. Zrejme aj z dôvodu absencie akejkoľvek zásadnej a relevantnej slovenskej judikatúry k otázke účinkov rozsudku ESLP na preskúmané rozhodnutie (ktorú v konečnom dôsledku deklaruje aj samotný súd v bode 24 rozsudku), sa prvoinštančný súd priklonil k aplikácii: slovenskej judikatúry, podľa ktorej nemožno trvať na formálnom zrušení niektorých rozhodnutí (uznesenie o vznesení obvinenia a o vzatí do väzby) v trestnom konaní, pretože oslobodenie spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako ich zrušenie; českej judikatúry, podľa ktorej ak je nezákonnosť rozhodnutia deklarovaná v rozhodnutí ESLP, zodpovednosť štátu nevylučuje to, že samotné rozhodnutie nebolo zrušené, ako aj judikatúry, podľa ktorej nie je možné trvať na formálnom zrušení nezákonného rozhodnutia. Podľa žalovanej nie je možné otázku nezákonnosti disciplinárneho rozhodnutia posudzovať na základe analogického použitia judikatúry týkajúcej sa nezákonného trestného a väzobného stíhania. Analogická aplikácia záverov judikatúry o nezákonnosti rozhodnutí v trestnom konaní je v tomto prípade aplikovaná nesprávne. Prvoinštančný súd posúdil otázku nezákonnosti disciplinárneho rozhodnutia aj na základe rozhodnutia českého najvyššieho súdu (sp. zn. 30 Cdo 443/2013), podľa ktorého skutočnosť, že rozhodnutie ústavného súdu nebolo zrušené, nemá za následok vylúčenie zodpovednosti štátu za škodu v súvislosti s týmto rozhodnutím. Samotný český najvyšší súd vychádzal z českej právnej úpravy platnej v rozhodnom čase, podľa ktorej obnova konania voči rozhodnutiam

českého ústavného súdu nebola vôbec prípustná, s výnimkou rozhodnutí v trestných veciach. Keďže reálna možnosť nápravy rozhodnutí českého ústavného súdu v podobe účinného opravného prostriedku dosiahnuť formálne zrušenie v tom čase nebola možná, český najvyšší súd rozhodol o nezákonnosti rozhodnutia bez potreby formálneho zrušenia. Prvoinštančný súd si tento záver nesprávne osvojil a aj na jeho základe dospel k rovnakému záveru o tom, že disciplinárne rozhodnutie je nezákonné a nie je potrebné jeho formálne zrušenie. Podľa názoru žalovanej použitie predmetného českého rozhodnutia v tomto konaní nebolo možné, a to z dôvodu, že právna úprava v SR dotýkajúca sa možnosti dosiahnutia zrušenia rozhodnutia ústavného súdu bola odlišná od právnej úpravy v ČR. V bode 1.1 odvolania žalovaná už uviedla, že rozhodnutie ústavného súdu o prvej obnove konania je meritórnym rozhodnutím, z čoho vyplýva ten záver, že obnova konania proti rozhodnutiam ústavného súdu bola prípustná aj pred novelou ústavy (ústavný zákon č. 161/2014 Z.z.). Tento svoj právny názor žalovaná odôvodňuje nasledovne. Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 1/2016 (o druhom návrhu na obnovu konania) uviedol, že „ústavný súd (pozn. v konaní o prvom návrhu na obnovu konania) meritórne rozhodol o samotnom povolení obnovy konania, nielen o tom, či môže rozhodovať o povolení obnovy konania. Z týchto dôvodov možno hovoriť o meritórnem rozhodnutí v zmysle schopnosti založiť účinky res iudicata.“ Práve z uvedeného konštatovania ústavného súdu o tom, že rozhodoval o samotnom povolení obnovy konania vyplýva záver, že tento opravný prostriedok považoval ústavný súd za prípustný, a preto meritórne o návrhu rozhodol. Ak by ho nepovažoval za prípustný, nemohol by o ňom ani rozhodovať, ale musel by návrh odmietnuť. Napriek tomu prvoinštančný súd uviedol, že obnova konania pri rozhodovaní o prvom návrhu na obnovu konania nebola možná. Tento záver je v ostrom protiklade so samotným tvrdením ústavného súdu v konaní o druhom návrhu na obnovu konania. Je paradoxné, že prvoinštančný súd svoj názor odôvodnil aj týmto rozhodnutím, pričom sa ale vôbec nezmielil a nevysporiadal s tvrdením ústavného súdu o tom, že na základe prvého návrhu na obnovu konania sa rozhodlo o samotnom povolení obnovy konania. Okrem toho, prvoinštančný súd vychádzal aj z troch odlišných stanovísk k prvému rozhodnutiu o obnove konania, keďže uviedol, že práve z disentaných stanovísk vyplýva, že ústava pred jej novelou obnovu konania nepripúšťala. Z týchto disentov však rovnako vychádzal aj ústavný súd v konaní o druhom návrhu na povolenie obnovy konania, keďže uviedol, že záver - ústavný súd vtedy meritórne rozhodoval o samotnom povolení obnovy konania, nielen o tom, či môže rozhodovať o povolení obnovy konania - v istom zmysle naznačujú aj disenty. Z rozhodnutia ústavného súdu o druhom návrhu na povolenie obnovy konania vyplýva, že obnovu konania proti rozhodnutiu ústavného súdu považuje za prípustnú. Napriek tomu prvoinštančný súd otázku obnovy konania posúdil úplne inak ako ústavný súd. Záver prvoinštančného súdu o neprípustnosti obnovy konania proti rozhodnutiu ústavného súdu v období do 31.08.2014 je preto nesprávny. Ak rozhodnutie ústavného súdu o povolení obnovy konania má meritórnú povahu, nie je možné vychádzať z tvrdenia, že právna úprava SR neumožňovala obnovu konania voči rozhodnutiam ústavného súdu. Predsa ak o obnove konania ústavný súd meritórne rozhodol, obnova konania voči jeho rozhodnutiam prípustná bola, a preto nie je možné tvrdiť opak. Práve táto skutočnosť predstavuje zásadný rozdiel medzi právnym stavom v ČR a právnym stavom v SR v rozhodnom čase. Český najvyšší súd vychádzal z toho, že žiadny účinný právny prostriedok proti rozhodnutiu ústavného súdu neexistuje. Z dôvodu rozdielnej právnej úpravy preto nebolo možné v tomto konaní aplikovať ani českú judikatúru na otázku o zákonnosti resp. nezákonnosti disciplinárneho rozhodnutia. Okrem toho, žalovaná považuje za irelevantný aj záver prvoinštančného súdu, podľa ktorého obnova konania je len procedúrou na to, aby žalobca získal príležitosť vec prejednať, ale nie je preskúmaná aj samotná zákonnosť rozhodnutia. Zrejme aj preto obnovu konania nepovažoval za účinný prostriedok nápravy. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý predchádza samotnému prieskumu rozhodnutia a výsledok o obnove konania predikuje aj budúci vývoj právneho stavu. Povolením obnovy konania sa môže právny stav v budúcnosti zmeniť alebo aj zostať nezmenený. Bez povolenia obnovy konania je právny stav už trvale zafixovaný. Štádium prieskumu rozhodnutia tak je závislé od posúdenia toho, či je vôbec dôvodné rozhodnutie ďalej preskúmať. To, že disciplinárne rozhodnutie nebolo vecne preskúmané z dôvodu zamietnutia obnovy konania neoslabuje argument, že o disciplinárnom rozhodnutí sa vykonalo nápravné konanie, pričom o náprave bolo meritórne rozhodnuté tak, že návrh sa zamietol. Rovnako nie je správny ani záver prvoinštančného súdu, podľa ktorého samotné konštatované nerešpektovanie práva podľa rozsudku ESLP má za následok nezákonnosť disciplinárneho rozhodnutia. ESLP ani v jednom bode rozsudku nekonštatoval, že disciplinárne rozhodnutie je nezákonné, hoci to prvoinštančný súd nesprávne opakovane uvádza. Je pritom nesporné, že ESLP zaviazal žalovanú uskutočniť individuálne opatrenia spojené s nápravou konštatovaného porušenia. Nezaviazal však žalovanú, aby nápravu vykonala výlučne obnovou disciplinárneho konania. Žalovaná je oprávnená vykonať nápravu spôsobom, ktorý si zvolí. Obnova konania je len jednou z možností, ktorá navyše už bola vyčerpaná. Aj podľa ESLP

v iných prípadoch platí, že „zmluvné štáty požívajú istú slobodu voľby alebo mieru uváženia, pokiaľ ide o prostriedky, ktorými splnia svoje povinnosti na základe čl. 46 ods. 1 Dohovoru“ (Castillo Algar proti Španielsku, č. 28194/95). Ak je možná náprava jedným z viacerých spôsobov, nemôže byť žalovaná vystavená riziku, že po vykonaní nápravy jedným z možných spôsobov bude naďalej disciplinárne rozhodnutie považované za nezákonné, a to len na základe konštatovaného porušenia Dohovoru, z ktorého môžu sťažovateľovi vzniknúť ďalšie nároky. Aj z tohto dôvodu záver prvoinštančného súdu o nezákonnosti disciplinárneho rozhodnutia len na základe samotného rozsudku ESLP o tom, že právo žalobcu podľa Dohovoru nebolo rešpektované, neobstojí. Žalovaná má navyše za to, že pri záveroch o existencii nezákonného rozhodnutia na účely zákona č. 514/2003 Z. z. existujú situácie, pri ktorých je nielen žiaduce, ale dokonca nevyhnutné zaoberať sa otázkou ďalšieho vývoja konania po „zrušení“ označeného nezákonného rozhodnutia (či ako v prejednávanej veci po rozhodnutí, v dôsledku ktorého sa konkrétne rozhodnutie, i keď nebolo formálne zrušené, považuje za nezákonné, čo výlučne na účely tejto časti odvolania bude žalovaná považovať za situáciu rovnajúcu sa formálnemu zrušeniu rozhodnutia). Medzi typické situácie, kedy je potrebné na účely záverov o existencii nezákonného rozhodnutia skúmať ďalší priebeh konania po zrušení „nezákonného rozhodnutia“, je zrušenie právoplatného potvrdzujúceho rozsudku na plnenie odvolacieho súdu v dovolacom konaní, a uplatňovanie si v súvislosti s tým náhrady škody spočívajúcej v plnení realizovanom na podklade „nezákonného rozhodnutia“. Po zrušení „nezákonného rozhodnutia“ napríklad z dôvodu, že rozhodoval vylúčený sudca, alebo z dôvodu, že podanie strany sporu nebolo doručené protistrane, teda z dôvodov, ktoré zakladajú porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru, o nezákonné rozhodnutie na účely zákona č. 514/2003 z. z. nepochybne nepôjde, ak konečné rozhodnutie vo veci bude totožné. Teda pre prijatie záveru, či zrušené rozhodnutie je možné považovať za nezákonné alebo nie, je potrebné poznať výsledok konania po jeho zrušení. Tieto závery síce z právnej úpravy v zákone č. 514/2003 Z. z. výslovne nevyplývajú, je ich nevyhnutné ale vnímať s ohľadom na skutočný zmysel a podstatu § 5 a 6 zákona č. 514/2003 Z. z. Rovnako zo zákona č. 514/2003 z. z. nevyplýva ani možnosť považovať za nezákonné rozhodnutie také rozhodnutie, ktoré nebolo nikdy zmenené alebo zrušené a napriek tomu existujú situácie, kedy s prihliadnutím na podstatu a zmysel právnej úpravy § 5 a 6 zákona č. 514/2003 Z. z. také rozhodnutia za nezákonné na účely zákona č. 514/2003 Z. z. je potrebné považovať. Uvedené závery plne korešpondujú aj so súdom citovanou časťou dôvodovej správy k zákonu č. 514/2003 Z. z. Ohľadom neexistencie škody a príčinnej súvislosti žalovaná uvádza, že ESLP nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a uplatnenou majetkovou ujmom. ESLP posudzoval príčinnú súvislosť v kontexte nároku žalobcu na náhradu majetkovej škody, ktorú si v konaní pred ESLP žalobca ako sťažovateľ uplatnil vo výške 51.229,96 Eur. Hoci výška uplatneného nároku v konaní pred ESLP je rozdielna, v porovnaní s výškou nároku uplatnenou v tomto konaní, je nepochybné, že právny dôvod, na základe ktorého si žalobca v oboch konaniach nárok uplatňoval bol rovnaký, a to zrážky z funkčného platu vykonané na základe disciplinárneho rozhodnutia. ESLP zistil jediné porušenie, ktoré namietal žalobca ako sťažovateľ, a to nerešpektovanie práva na konanie pred nestranným súdom. V kontexte tohto porušenia skúmal aj príčinnú súvislosť. Prvoinštančný súd v bode 28 napadnutého rozsudku uviedol, že „ďalší výsledok prípadného pokračovania v konaní je z pohľadu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú týmto rozhodnutím významný len vo vzťahu ku vzniku škody a posúdeniu príčinnej súvislosti medzi tvrdým nezákonným rozhodnutím a škodou.“ Napriek skutočnosti, že žalovaná považuje otázku konečného výsledku konania za relevantnú aj vo vzťahu k posúdeniu otázky nezákonnosti rozhodnutia, súhlasí, že táto je relevantná aj pre posúdenie vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a škodou. Prvoinštančný súd však ani tieto dve podmienky vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu neposúdil zodpovedne a to napriek tomu, že sám konštatoval relevantnosť ďalšieho výsledku konania pre posúdenie dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku. V tejto súvislosti si žalovaná dovoľuje opakovane odkázať na ďalšiu pasáž časti nazvanej „Konanie po zrušení“ v odbornej publikácii Vojtek, P. Odpovednosť za škodu pri výkone verejné moci. Komentár. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 97-98: „Odlišné vymedzenie práv a povinností v nezákonnom rozhodnutí a rozhodnutí, ktoré je konečné, potom spravidla predstavuje podstatu a základ škody. V prípade, že došlo k zrušeniu rozhodnutia a konanie ďalej pokračuje, môže byť významný výsledok konania, resp. to, k akému rozhodnutiu orgán štátu po zrušení rozhodnutia dospel. Pokiaľ aj neskôr vydané rozhodnutie obsahuje totožný výrok, ktorý malo zrušené rozhodnutie, je obzvlášť dôležité, akého charakteru je uplatnená škoda, aby bolo možné dospieť k záveru, že práve nezákonnosť pôvodného rozhodnutia bezprostredne viedla k tvrdenej škode. ...výsledok prípadného pokračovania v konaní je významný z pohľadu charakteru utrpenej škody, napríklad tam, kde škodu predstavuje práve priamo uložená povinnosť.“ Z citovaného vyplýva, že o nároku na náhradu škody by bolo možné v prípade žalobcu uvažovať vtedy, ak by existovalo nové rozhodnutie, ktoré by sa vo svojom výroku odlišovalo od pôvodného/zrušeného rozhodnutia. Prvoinštančný súd však otázku

škody v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím neskúmal riadne a s ohľadom na to, ako by sa vyvíjalo disciplinárne konanie v prípade, ak by bol rešpektovaný čl. 6 Dohovoru, teda ak by ústavný súd poskytol presvedčivé argumenty na udržanie svojej uznášaniaschopnosti. Podľa názoru žalovanej je táto otázka podstatná, keďže ESLP v rozsudku uviedol vlastné právne názory na legitimitu disciplinárneho konania v kontexte výkonu finančnej kontroly a na výšku uloženej disciplinárnej sankcie. Žalobca sa v konaní domáhal nároku na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli v konaní pred ústavným súdom. Žalovaná vzniesla námietku dôvodnosti uvedeného nároku, a to z dôvodu, že žalobca nepreukázal úhradu týchto nákladov. Prvoinštančný súd na túto námietku neprihliadal z dôvodu, že bola vznesená až na pojednávaní (prvom), pričom žalovaná bola poučená o sudcovskej koncentrácii konania. Prvoinštančný súd z rovnakého dôvodu neprihliadal ani na námietku žalovanej týkajúcu sa nárokov na úroky z omeškania. Žalovaná má za to, že prvoinštančný súd nesprávne právne aplikoval prechodné ustanovenia CSP týkajúce sa sudcovskej koncentrácie v konaní, ktoré začalo pred nadobudnutím účinnosti CSP. Z dôvodu nesprávnej právnej aplikácie predmetnej právnej normy tak súd znemožnil žalovanej riadne vzniesť námietky voči nárokom žalobcu na náhradu nákladov v konaní pred ústavným súdom a na úroky z omeškania. Napadnuté rozhodnutie v časti priznaného príslušenstva navyše neobsahuje žiadne odôvodnenie.

36. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý má za to, že žalovaná iba opakuje svoje doterajšie argumenty. Poukazuje na to, že právo na náhradu škody garantuje v čl. 46 ods. 3 Ústava SR. Vo svojom vyjadrení žalobca zotrváva na svojich doterajších argumentoch.

37. Ďalšie vyjadrenia súdu zaslané neboli.

38. Odvolací súd, viazaný rozsahom (§ 379 C.s.p.) a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je opodstatnené.

39. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1, 2, 3 C. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 C. s. p.).

40. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

41. Podľa článku 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

42. Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spravodlivosti.

43. Podľa článku 46 ods. 1 dohovoru vysoké zmluvné strany sa zaväzujú, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom súdu vo všetkých sporoch, ktorých sú stranami.

44. Jednou z námietok žalovanej v konaní a to, či rozsudok ESLP z 20.11.2012 možno považovať za zrušujúce rozhodnutie na účely § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd sa plne stotožňuje aj s právnym názorom súdu prvej inštancie, že predmetné rozhodnutie ESLP je treba považovať za

rozhodnutie ktoré zrušuje uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 92/2011 zo dňa 29.06.2011. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd je súčasťou slovenského právneho poriadku. Slovenská republika, ako jedna zo zmluvných strán tohto Dohovoru sa zaviazala riadiť právoplatným rozsudkom súdu ESLP vo všetkých sporoch, ktorej je stranou v zmysle § 46 ods. 1 Dohovoru. ESLP svojím rozsudkom z 20.11.2012 vo veci Š. C. proti Slovenskej republike konštatoval, že uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky z 29.06.2012, sp. zn. PL. ÚS 92/2011 prišlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru a teda považuje toto uznesenie za porušujúce Dohovor (porušené právo žalobcu na spravodlivé prejednanie veci pred neustranným súdom). Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že ESLP môže preskúmať aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, či svojím rozhodnutím tento neporušil niektorý z článkov Dohovoru a pri zistení porušenia odporučiť primeraný spôsob dosiahnutia nápravy rozhodnutia, v tomto prípade by ako najvhodnejšia forma nápravy podľa ESLP bola obnova konania (odvolací súd má za to, že pokiaľ Slovenský právny poriadok neumožňuje žalobcovi dosiahnutie zrušenia alebo zmeny rozhodnutia porušujúceho niektorý z článkov Dohovoru, je potrebné vnímať ako zrušujúce rozhodnutie už samotný rozsudok súdu ESLP, ktorý porušenie Dohovoru konštatuje). Skutočnosť, že nie je možné dosiahnuť zmenu rozhodnutia Ústavného súdu opravným prostriedkom a to ani pokiaľ jeho rozhodnutie porušuje niektorú medzinárodnú zmluvu ktorou je Slovenská republika viazaná neskôr akcentoval aj zákonodarca, keď prijal ústavný zákon č. 161/2014 Z.z., ktorým novelizoval ústavu v jej článku 133, keď bola pridaná výnimka kedy môže byť proti rozhodnutiu ústavného súdu podaný opravný prostriedok, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

45. Pokiaľ by sme prijali iný výklad a teda, že rozsudok ESLP nie je možné vnímať ako zrušujúce rozhodnutie pre účely § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a nakoľko v danom čase nebolo možné podať proti rozhodnutiu Ústavného súdu Slovenskej republiky žiaden opravný prostriedok, pričom zároveň sa žalobca nemôže domáhať zmeny rozhodnutia ani v zmysle novelizácie ústavy ústavným zákonom č. 161/2014 Z.z. fakticky by sme tým deklarovali, že štát nezodpovedá za škodu spôsobenú rozhodnutím Ústavného súdu, resp. rozhodnutím Ústavného súdu nie je možné potencionálne spôsobiť škodu a to ani v prípade ak ESLP konštatuje, že takéto rozhodnutie porušuje ľudské práva a slobody chránené Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

46. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

47. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní odvolací súd priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

48. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p., § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).